

<sup>25</sup>Ti azt mondjátok: Nem következetes az Úr. Figyeljete ide, Izráel háza! Én nem vagyok következetes? Inkább ti nem vagytok következetesek! <sup>26</sup>Ha az igaz eltér az igazságtól, álnokul él, és meghal: azért hal meg, mert álnokul élt. <sup>27</sup>Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé bűnét, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét. <sup>28</sup>Ha belátásra jut, és megtér, és nem követi el vétkeket, élni fog, nem hal meg. <sup>29</sup>De Izráel háza azt mondja: Nem következetes az Úr. Én nem vagyok következetes, Izráel háza? Inkább ti nem vagytok következetesek! <sup>30</sup>Ezért mindenkit a maga tettei szerint ítélek meg, Izráel háza! – így szól az én Uram, az ÚR. Térjete meg, hagyjátok el vétkeiteket, akkor nem fogtok elbukni bűneitek miatt. <sup>31</sup>Hagyjatok fel vétkeitekkel, amelyeket elkövettetek, és újuljatok meg szívetekben és lelketekben! Miért halnátok meg, Izráel háza? <sup>32</sup>Hiszen nem kívánom a halandó halálát – így szól az én Uram, az ÚR -, térjete hát meg és éljete.

Kedves Testvéreim!

Szeptember elsején gyerekkorom óta elfog egy furcsa érzés. Így volt ez tegnap is, nem tudom megmagyarázni, de ahhoz hasonló, mint amikor becsöngetnek az iskolában és mi várjuk a tanárt és az a néhány pillanat feszültségekkel, várakozásokkal teli: vajon lesz-e felelet, vajon mit fogunk tanulni, milyen kísérlet lesz. Szeptember elején nekem is mintha becsöngetnének. Várom valamire, várok valakire. Várom az új munkaévet, várom az új lehetőségeket, várom, hogy mi fog történni ebben az előttem levő évben. Az idei évben ez a várakozás még nagyobb, hiszen szinte minden új körülöttem, a gyülekezet, az arcok, az iskolák ahová tanítani megyek, az alkalmak, amiknek megtartására készülök. Mint amikor valaki elsős, vagy kilencedikes lesz, vagy éppen az érettségi után egyetemre készül. Vajon milyen lesz? Vajon olyan lesz, amilyennek elképzeltem?

A nyár felszabadultsága után nehéz visszazökkeni a tanulás, munka fáradtságos világába. Még azokkal is így van ez, akik csupán 1-2 hét szabadságra tudnak elmenni. Talán a nagy meleg, a sok napsütés teszi, de csábít minket a szabadságra való vágy. És valahogy elmarad a nagy várakozás az iskola vagy munkahely felé. Persze jó lesz találkozni az osztálytársakkal, vagy éppen együtt kávézni a kollegákkal. De mégiscsak jobb volt a táborban, a nagyszülőknél, a Balatonnál, vagy éppen csak otthon a családdal társasjátékozni. Most ezeket félre kell tenni, és nekilátni a feladatoknak, hogy „legyen belőled valaki” – ahogyan mondani szokták.

A középiskolában volt néhány tanárunk, akikkel nem szerettünk volna találkozni szeptemberben. Ők voltak azok, akik már az első héten ismétlődő dolgozatot íratnak, vagy éppen olvasónaplót követeltek. Ráadásul velük egész évben meggyűlt a bajunk, mert ők voltak a legszigorúbbak, akik a legtöbbet kérték számon, akik kiszagolták azt, ha valaki nem készült az órára és őt feleltették. Ezek a szigorú tanárok, akiket sokszor következetlennek is mondtunk, hiszen sok esetben már mintha előre eldöntötték volna, hogy rossz jegyet adnak. Már a folyosón látni véltük: Erika néninek rossz napja van, ma biztos, hogy röpdolgozat lesz. És amikor nem volt, akkor arra gondoltunk: na, meglesz ennek még a böjtje, a következő órán végigfelelteti az osztályt. És igen ilyen is volt. Következetlenséggel vádoltuk, mert voltak állítólagos kedvencei. Kedvencek, akik folyton akkor feleltek mikor készültek, és kedvencek, akik akkor, amikor éppen nem készültek. Kedvencek, akiknek a testvérét vagy a szüleit ismerte, és ezért jó jegyeket kaptak. És olyan kedvencek, akik még lehetőséget sem kaptak a javításra.

Aztán már az első érettségi találkozón kiderült, ezek a tanárok azok, akiktől a legtöbbet tanultuk, ezek azok a tanárok, akikre visszaemlékezünk, akikről beszélgetünk. Mert utólag kiderült igazuk volt, ők voltak azok, akik felkészítettek bennünket az életre, akik miatt lettünk valakik, akik megtanítottak minket tanulni. És utólag csak azt sajnáltuk, hogy nem figyeltünk rájuk jobban, nem tanultunk keményebben. Nem voltak következetesek? De, nagyon is azok voltak, mert megérezték azt, hogy ki nem tanult, és felszólították, hogy legközelebb ne hanyagolja el a tanulást. És felszólították azt, akinek a szüleit is tanították, mert tudták, hogy otthon számon kérik tőlük az anyagot. Ők voltak a következetes tanárok, akik akkor íratnak dolgozatot, amikor azt a tananyag megkövetelte, és nem akkor, amikor kedvük tartotta. És nem akkor feleltették a javítani akarót, amikor látszott rajta, hogy készül, hiszen egy-egy alkalomra bárki fel tud készülni.

Miért mondtam el ezt ilyen részletesen? Nem csupán azért, mert tanévnyitó istentiszteletet tartunk, hanem azért, mert igénkben arról olvasunk, hogy az ember vádolja Istent: nem következetes az Úr.

Egy pillanatra álljunk meg, és gondolkodjunk el, milyen az Istenről alkotott elképzelésünk?

Már a múlt héten előfordult a tízparancsolathoz kapcsolódó mondat: megbüntetem az apák bűnét a fiakon három és négy nemzedéken át. Miért büntet minket Isten azért amit őseink, apáink követtek el? Ezt a kérdést

tette fel a zsidóság is, volt erre egy közmondásuk: az apák ettek egrest és a fiak foga vásott el tőle. Nem következetes az Isten, hiszen azt mondja, hogy ha a nagyapám bűnt követett el, akkor nem csupán ő, hanem én is bűnös vagyok, hiába élek jó életet.

Vagy éppen a másik oldal. Ott volt két halálbüntetést érdemlő ember megfeszítve Jézus mellett. És az egyik, élete utolsó mondatában Jézushoz fordul, aki biztosítja róla, hogy „még ma velem leszel a paradicsomban.” De hiszen nem véletlen feszítenek valakit keresztre, bűnös volt, életében meglehet, hogy még jót sem tett, hát hogy mondhat neki ilyet Jézus. Következetlen az Isten, mondjuk, mert betegséggel súlyt, pedig én járok templomba, és ott a szomszédom, aki tagadja Istent és egészséges, mint a makk. Következetlen az Isten, mert én hívő családban nőttem fel, és minden nap imádkozom, mégis az a másik kapja az előléptetést, aki mindig szidja a főnököt a háta mögött. Következetlen az Isten, mert elveszi az édesanyát, aki hitben nevelte gyermekét. Következetlen az Isten, mert elveszi a gyermeket, akit szeretet vett körül, miközben milliókat abortálnak. Következetlen az Isten. Következetlen az Isten?

Dél-Georgia szigete a déli madarak legnagyobb természetes fészkelő helye. Több millió pingvin, és óriáspityer. De oroszlánfókat és albatroszok is érkeznek a szigetre, amelyet az ember megfertőzött. Patkányok lepték el a szigetet, amelyek megeszik a tojásokat, így évente több millióval csökken a madarak száma. Ezért nagyszabású patkányirtásba kezdtek, hogy visszaállítsák a sziget természetes állapotát. Ez egy szép dolog, védjük a természetet a csúnya patkányokkal szemben. Csakhogy a szigetnek van egy másik élősködője is, amely ráadásul bekerült a sziget címerébe. A rénszarvast is az ember hozta be a szigetre, és ez a puha szőrmés állat is nagyon kártékony, hiszen lelegeli azt a fűvet, amelyben a csak a szigeten élő egyik madárfaj fészkelne. A rénszarvasokat is ki kellene irtani, de míg a patkányokat nem védi senki a rénszarvasok levadászása ellen szervezetek tiltakoznak. Ha következetesek akarnak lenni és célt akarnak elérni, akkor a rénszarvasoknak is pusztulni kell.

Következetlen az Isten? Alapigénkben ő maga válaszol erre a kérdésre: <sup>26</sup>*Ha az igaz eltér az igazságtól, álnokul él, és meghal: azért hal meg, mert álnokul élt.* <sup>27</sup>*Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé bűnét, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét.* <sup>28</sup>*Ha belátásra jut, és megtér, és nem követi el vétkeket, élni fog, nem hal meg.*

Ahogy a tanároknál is láthattuk, csak mi gondoljuk azt, hogy nem következetes az Isten. Miért? Mert diákokként gondolkozunk, akik csak a feladatot, a követelményeket látják. Azt viszont nem, hogy mivel ajándékoz meg bennünket. Azt mondták három-négy nemzedéken át megbünteti Isten a bűnt, de közben a mondat másik felét elfelejtették: ezer nemzedéken át megáldja azokat, akik az igazságot cselekszik.

Hogy visszaálljon a rend a szigeten, olyan dolgokat is meg kell tenni, amelyek az emberek többségének nem tetszenek, de ez nem azt jelenti, hogy jó dolgok. Egy rénszarvas az északi sarkkörnél hasznos és még a mesékbe is beleírható, de a déli sarkkörnél nincs keresnivalója. Istennél nincs keresnivalója a bűnnek. Hiába akarunk mi minden napra nyári szünetet, ez nem lehetséges, hiszen akkor, hogyan lennének orvosok, tudósok, akkor hogyan lennének olyanok, akik gondoskodnak az élelemről, akik megtervezik az utakat és a közlekedési eszközöket.

Igen Isten sokszor következetlennek tűnik, amikor elvesz valakit, akit szerettünk, de ha hisszük azt, hogy ő nem pusztán erre az életre tervez, sőt, azt mondja, hogy az iskola ezen a földön 70-80 év, van, akinek kevesebb van, akinek több, de a lényeg utána jön, az tudja, hogy Isten csupán egyik tenyeréből a másikba rakta a szeretett személyt.

Következetlen az Isten? Talán látjuk már, hogy inkább mi gondolkodunk róla következetlenül.

A bűnnek, a tőle való elfordulásnak következménye van. Ahogy a diákok esetében a jó tanár észreveszi a készületlenséget, úgy Isten is megbünteti, felelteti azt, aki direkt nem készül, aki szándékosan bűnt követ el. De! És ez, a de szócska itt nagyon fontos: de Isten elkövetett egy nagyon következetlen dolgot, amit egy jó tanár sem tenne meg. Azt mondta egy nagyon rossz felelet után, hogy én magamra vállalom az elégtelen osztályzatot, és te a rossz felelő ötöst kapsz. Isten elküldte Jézus Krisztust, hogy helyettünk feleljen a bűneinkért. Isten következetlen volt, mert nekünk kellett volna elszenvedni a büntetést, de ő magára vette.

Észrevesszük-e, hogy mit tett értünk?

Mai alapigénk ezzel a mondattal zárul:

<sup>32</sup>*Hiszen nem kívánom a halandó halálát – így szól az én Uram, az ÚR -, térjetelek hát meg és éljetelek.*

Ilyen Istenünk van. Nem kívánja a halandó halálát. Ő életet szeretne ajándékozni nekünk, neked és nekem. És ezért mindent meg tett. Adott egy esélyt, hogy a következő osztályba léphess.

Azt kívánom, és azért imádkozom, hogy akkor, amikor nehezzé válik a munkaév, amikor szorítanak a határidők, amikor a felelet már a nyakunkon van, akkor tudjunk jó diákként felnézni az igaz tanítóra, Istenre, aki segíteni szeretne.

Egyszer a teológián a latintanárom azt mondta, ha nem tudok válaszolni a kérdésre, akkor ne a padlót bámuljam, leszegett tekintettel, hanem nézzek föl rá, mert segíteni fog. Megfogadtam a tanácsát és valóban segített is, amikor kellett.

Isten így szeretne segíteni nekünk. Nézzünk fel rá, ebben a tanévben is, és fogjon el bennünket az új kezdés lehetőségének izgalma. Mert újat kezdhetünk Vele.